

Не само българитѣ, които живѣли край пѣтищата, нѣ и тия, които сж живѣли далечъ отъ тѣхъ, не сж били пощадени отъ турцитѣ. За тия българи единъ отъ пѣтешественицитѣ пише слѣдующето:

„Българитѣ много се насилватъ отъ турцитѣ. Нѣматъ нищо освѣнъ насѣщната си храна и затова хубавата страна по долините и хълмоветѣ стои най-вече пуста, защото нѣматъ никаква полза отъ работата си. Па и турцитѣ имъ отнематъ всичко и насилватъ имъ женитѣ, щомъ сж малко по-хубави“¹⁾.

Поради насилията, грабежитѣ и опустошенията българитѣ оставяли своята земя по-вече необработена, като обработвали само толкова, колкото имъ трѣбало за една година, защото, ако изработвали по-вече, турцитѣ го грабвали. Затова хубавата и плодородна българска земя е прѣдставлявала, особено край пѣтищата, цѣла пустиня. Тая хубава земя била покрита по-вече съ храсталаци, въ които се крияли вълци и разбойници и пакостѣли страшно на жителитѣ.

Разбойничеството било особено развито въ миналитѣ робски врѣмена. Така, споредъ Герлаха, въ 16 вѣкъ имало разбойнически дружини по 80 души.

Разбойниците крадѣли добитѣка на хората, а самитѣ тѣхъ ограбвали и избивали. Тѣ били до толкова дързки, щото си позволявали нѣкой пѣтъ да крадатъ даже конетѣ на европейскитѣ посланици, когато послѣд-

¹⁾ Герлахъ.